

Setmana de pregària per la unitat dels cristians

Dij, 23/01/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 22 de gener 2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui està en sintonia amb la Setmana de pregària per la unitat dels cristians. El tema d'aquest any, que és l'*hospitalitat*, ha estat desenvolupat per les comunitats de Malta i Gozo, a partir del passatge dels Fets dels Apòstols que explica l'hospitalitat reservada pels habitants de Malta a Sant Pau i als seus companys de viatge, que havien naufragat junt amb ell. Precisament a aquest episodi em referia en la [catequesi](#) de fa dues setmanes.

Reprenquem l'experiència dramàtica d'aquell naufragi. La nau en què viatja Pau està a mercè dels elements. Durant catorze dies han estat al mar, a la deriva, i com que ni el sol ni les estrelles són visibles, els viatgers se senten desorientats, perduts. A sota d'ells el mar pica amb força el vaixell i ells temen que es trenqui per la força de les ones. Des de dalt ells se senten assotats pel vent i la pluja. La força del mar i de la tempesta és terriblement potent i indiferent al destí dels navegants: eren més de 260 persones!

Però Pau, que sap que la realitat no és el que sembla, parla. La fe li diu que la seva vida és a les mans de Déu, que ha ressuscitat Jesús d'entre els morts, i que l'ha cridat a ell, Pau, per portar l'Evangelí fins als extrems de la terra. La seva fe li diu també que Déu, segons el que Jesús havia revelat, és un Pare amorós. Per això Pau s'adreça als companys de viatge i, inspirat en la fe, els anuncia que Déu no permetrà que es perdi ni un cabell del seu cap.

Aquesta profecia es fa realitat quan el vaixell es queda encallat a la sorra de la costa de Malta i tots els passatgers es troben sans i estalvis en terra ferma. I allà experimenten alguna cosa nova. En contraposició amb la brutal violència del mar

tempestuós, reben el testimoni de la “rara humanitat” dels habitants de l’illa. Aquesta gent, estrangera per a ells, està atenta a les seves necessitats. Encenen un foc perquè s’escalfin, els ofereixen menjar i protecció contra la pluja. Tot i que encara no han rebut la Bona Nova de Crist, manifesten l’amor de Déu amb actes concrets de bondat. De fet, l’hospitalitat espontània i els gestos solidaris comuniquen alguna cosa de l’amor de Déu. I l’hospitalitat dels illencs maltesos es veu recompensada pels miracles de guarició que Déu fa a través de Pau a l’illa. De manera que si la gent de Malta era un signe de la Providència de Déu per l’Apòstol, ell també era un testimoni de l’amor misericordiós de Déu per ells.

Benvolguts, l’hospitalitat és important; i també és *una important virtut ecumènica*. En primer lloc significa reconèixer que els altres cristians són realment els nostres germans i germanes en Crist. Som germans. Algú et dirà: “Però aquell és protestant, aquell és ortodox ...” Sí, però som germans en Crist. No és un acte de generositat unidireccional, perquè quan acollim els altres cristians els acollim com un regal que se’ns dona. Com els maltesos - ferms aquests maltesos - som recompensats, perquè rebem el que l’Esperit Sant ha sembrat en aquests germans i germanes nostres, i això també es converteix en un regal per a nosaltres, perquè l’Esperit Sant sembla les seves gràcies per tot arreu. Acollir cristians d’una altra tradició significa en primer lloc mostrar l’amor de Déu per ells, perquè són fills de Déu - germans nostres -, i també significa acollir el que Déu ha aconseguit en les seves vides. L’hospitalitat ecumènica requereix la disponibilitat d’escoltar els altres, parant atenció a les seves històries personals de fe i a la història de la seva comunitat, comunitat de fe amb una altra tradició diferent de la nostra. L’hospitalitat ecumènica implica el desig de conèixer l’experiència que els altres cristians fan de Déu i l’expectativa de rebre els dons espirituals que se’n deriven. I això és una gràcia. Penso en temps passats, al meu país per exemple. Quan venien alguns missioners evangèlics, un petit grup de catòlics anava a cremar les seves tendes. Això no: no és cristià. Som germans, tots som germans i ens hem d’oferir hospitalitat mútuament

Avui, el mar on va naufragar Pau i els seus companys és un lloc perillós per a la vida d’altres navegants. Arreu del món homes i dones migrants s’enfronten a viatges arriscats per fugir de la violència, per fugir de la guerra, per fugir de la pobresa. Com Pau i els seus companys, experimenten la indiferència, l’hostilitat del desert, dels rius, dels mars... Moltes vegades no els deixen desembarcar en els ports. Però, malauradament, a vegades es troben també amb una hostilitat molt pitjor que els homes. Són explotats per traficants criminals: avui! Són tractats com a nombres i com una amenaça per alguns governants: avui! De vegades la manca d’hospitalitat els rebutja com una onada vers la pobresa o els perills dels quals fugien.

Nosaltres, com a cristians, hem de treballar junts per mostrar als migrants l’amor de Déu revelat per Jesucrist. Podem i devem testimoniar que no només hi ha la hostilitat i la indiferència, sinó que cada persona és preciosa per a Déu i estimada per Ell. Les divisions que encara existeixen entre nosaltres ens impedeixen ser plenament el signe de l’amor de Déu. Treballar junts per viure l’hospitalitat ecumènica, especialment aquelles persones amb la vida més vulnerable, ens convertirà a tots nosaltres cristians - protestants, ortodoxos, catòlics, tots els cristians - éssers humans millors, deixebles millors i un poble cristià més unit. Ens acostarà després a la unitat, que és la voluntat de Déu per a nosaltres.

Traducció: Josep M. Torrents
